

яше и грабна пушката, па искочи на вѣнъ, като рече на другаря си да върви и той подирѣ му.

Двамината калугери излѣзохъ и, дебишкомъ по сѣнката (защото мѣсечината грѣяше като день), примжкнахъ са polegичка до житницата, дѣто надничахъ, и що да видятъ! Крадецътъ са шура тамъ да си пълни човала и пѣшка. Безстрашливий калугеръ обърна пушката къмъ него и заведнѣжъ извика: »стой немърдай са, че сега ти изгарямъ душата.« Тогава мнимий таласжмъ огади работата и като позна, че имало по-таласжми отъ него, захвана да са моли. Калугерътъ го счепка и, като повика на другаря си, свързахъ го яката; послѣ го поведохъ, като млада булка, къмъ къщѣ, дѣто му смжкнахъ бѣлото платно отъ гърба, и кога поглѣднахъ, че то било съсѣдътъ на оногова. Сега онзи домакинъ, който до тѣзи минута стоѣше втрещенъ отъ страха си, позна го и зе да са чюди. Ядосанъ той искаше да го прѣдаде свързанъ на сждилището, като са закаяше да го осждятъ, щото съ камъни да са утрепе; юще той му думаше: »Ахъ ти проклѣтій сине! какъ си смѣилъ да дохождашъ у двора ми и да ни плашишь подѣ такѣвъ видѣ! ти ми искраде житцето, що бѣхъ събралъ съ труда си; сега ще та зематъ діаволитѣ и дрг.«

А калугеритѣ му казахъ, какво той има пълно право да го направи както ще, и да го накаже каквото му са стой; но ній ти са молимъ, рѣкохъ, да го простишь, защото тѣй са пада на единъ Христіенинъ. Тѣ му привождахъ примѣри изъ С-то Писане, особено дѣто е казалъ самъ си Христосъ: »Ако прощавате на онія човѣци, които ви сж прѣгрѣшили, то и вамъ ще прости отецъ небесній«.(а) Какъ можемъ ній да са молимъ съ Господнята молитва: „и остави намъ долги наша, ꙗкоже и ми оставляемъ должникомъ нашимъ,“ (б) когато сами непроставаме прѣгрѣ-

(а) Мат. гл. 6, ст. 14.

(б) Мат. гл. 6, ст. 11.